

της) λέξ. ταύτης καὶ τῶν ὁμοίων ὑπάρχει διαφωκία τις μεταξὺ τῶν ἐκδοτῶν. Ὁ Ἑρμαννός (De emend. val. Gr. σ. 24 κέξ.) θέλει αὐτὰς παρατίθειν τοιαύτη ἐνὶ καὶ ἢ γινώμη τοῦ Κυνέρου, ὁστις νομίζει δεῖ ὀνόματα ταύτης τῆς τάξεως δύνανται νὰ ὡσι προπαροξύτονα μόνον εἶναι ἐν τῇ παραλήγουσῃ ἔχουσιν κ. κ. καὶ ὅτι εἶναι σφάμα καὶ ἐφαρμοζόμενα ὁ τοιαυτὸς ὄντος καὶ εἰς τὰ παραλήγοντα εἰς ἡ, ὡς εἶναι τὸ ἀγγίως κτλ. ὁ Χοιροβοσκός ἐν τούτοις (259, 13, 363, 27, 363, 16, 378, 16) ἔχει ὡς παρὰ εὐήθως. ἴδε Greek Accentuation by Chandler s. 156).

ἐσχάτοις, ἐν τῇ αἰ. ἐσχάτωνα. πλιν. ἤμαρτ. γραφ. ἀντὶ ἐσχάτωνα. ἴδε Meneike Θεοκρ. 7. 77, Bernhardt ἐν Διον. Π. 65.

ἐσχάτομοιρος, ὄν. ἔχων τὴν ἐσχάτην μοῖραν. Ζεύς ἐσχάτ. Ὑπόθ. τ. Μανιθ. ἀποτελεσμ. ἐκδ. Ludw. σ. 101.

ἐσχάτος, ἢ, ὄν, ὡσαύτως, ὄς, ὄν. Ἄρατ. 625: (πιθάν. ἐκ τῆς πρώθ. ἐκ. ἐξ. ὡς ἐπὶ ἔξαιτος, ἐξῷτατος):

ἴ. ἐπὶ τόπου, ὡς αἰέποτε παρ' Ὁμ., ὁ μάλιστα ἀπίγων, ἔξωτος, τελευταῖος, θάλασμος ἐσχ., ὁ τελευταῖος πρὸς τὸ ὄπισθ ὄλα. Ὑθ. Φ. 9· ἐσχάτοι ἐλλων, ἐπὶ τῶν Θρακῶν, οἵτινες ἦσαν οἱ τελευταῖοι ἐν ταῖς τάξεσι τῶν Τρώων. Πλ. Κ. 434, πρβλ. Θ. 225, Α. 8· ἐσχάτοι ἀνδρῶν, ἐπὶ τῶν Αἰθιοπῶν, Ὑθ. Α. 23· οἰκόμενων... ἐσχάτα, λέγουσιν οἱ Φαίαιες, Ζ. 205· ἐσχάτη τὸν οἰκουμένην ἢ Ἰνδικήν Ἡρόδ. 3. 106, πρβλ. Θουκ. 2. 96, καὶ συγχ. παρ' Ἀστ., τὸ ἐσχάτον τῆς ἀγορᾶς Σεν. Ἑλλ. 3. 3, 5, κτλ., ἀλλὰ συγχ. ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τὸ ὄνομα, Ὑπ. 1· ἐσχάτην στῆλην Σοφκλ. Ἠλ. 720· τάξιν ἐσχ., τὸ ἀπίστατον μέρος τοῦ στρατοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Δίαντ. 4: — ἐν τῷ πλῆθειν., ἐσχάτα γαίην Ἡσ. Θ. 731· τὰ ἐσχάτα τοῦ ἀστεως, τοῦ στρατοπέδου Θουκ. 8. 95., 4. 96· καὶ ἀνευ τοῦ ἀστρού, ἐπ' ἐσχάτα χθονὸς Σοφ. Τρ. 655· ἐξ ἐσχάτων ἐς ἐσχάτα ἐπικέσθαι, ἀπὸ ἀκροῦ εἰς ἀκρόν, Ἡρόδ. 7. 100, πρβλ. Σεν. Πόρ. 1. 6· παρ' ἐσχάτα λημνῆς Πλάτ. Φαῖδων 113B, πρβλ. Θουκ. 3. 106. — Κατὰ τὰς διαφόρους ἀποστάσεις πράγματός τινος ἔχει καὶ διαφόρους σημασ., ὡς π. χ. ἐσχάτη πυρὰ, τὸ ἀνώτατον μέρος αὐτῆς, ἡ κορυφὴ τῆς πυρᾶς, Σοφ. Ἠλ. 900· κατώτατος, βαθύτατος, Λατ. imus. αἰδων. ἴ· εἰς ἐσχάτον ἐλθών, ἐπὶ τὰ κατώτατα τοῦ ἄδου. Θεοκρ. 16. 52· ἐσχάτην ἄλα Ἀνθ. Π. 13. 27· ἐσώτατος, Λατ. intimus, σάρκας Σοφ. Τρ. 1053· ἐπὶ ἁβρωπῶν, τελευταῖος, ἐλλανός δ' ἐσχ., ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 731. 2) ἐπὶ βαθμῶν, ἀνώτατος, ὕψιστος, Πινδ. Ο. 1. 182, Ι. 4. 19 (3. 29)· ἐπὶ παθμάτων, κλ., θενώτατος, χερίστως, κἀκίςτος, πόνος, ἀδικία, κίνδυνος Πλάτ. Φαῖδρ. 247B, Πολ. 361A· ὀδύνας αἰ ἐσχ., ὁ αὐτ. ἐν Ἰπρωτ 354B· δῆμιος ἐσχ., ἡ χερίστῃ δημοκρατία, Ἄριστ. Πολιτικ. Α. 14, 11. β) ὡς οὐσιαστ., τὸ ἐσχάτον τὰ ἐσχάτα, ὁ ὕψιστος βαθμός. ἐς τὸ ἐσχ. κακοῦ ἀπικέσθαι Ἡρόδ. 8. 52· τετροσθῆαι ἐς τὸ ἐσχ. κακοῦ ὁ αὐτ. 1. 22· διακαρτερέειν ἐς τὸ ἐσχ. ὁ αὐτ. 7. 107· ἐπ' ἐσχάτα βάλειν Σοφ. Ο. Κ. 217· προβάσ' ἐπ' ἐσχάτον θράσουτα ὁ αὐτ. ἐν Ἀντιφ. 753· ἐπ' ἐσχ. ἐλθεῖν ἀγέλαι Πλάτ. Φαῖδρ. 240D, πρβλ. Πολ. 301D, κτλ. ὁ πάντων... ἐσχάτον ἐστὶ, πάσχειν ὁ αὐτ. ἐν Φαῖδωνι 83C τὰ ἐσχάτα πονεῖν Σεν. Κύρ. 8. 8, 2· πᾶσι τοῖς ἐσχ. ἱεμεύσθαι, exhiemis supplicis, Πλάτ. Πολιτικ. 297E· ἐσχάτ' ἐσχάτων κακὰ, τὰ χερίστα τῶν χερίστων κακῶν, Σοφ. Φιλ. 65, πρβλ. Φιλῆμ. ἐν Ἀδῶλ. 87 (Meineke σ. 423): οὕτως ἐν τῷ Ὑπερθ., τὰ πάντων ἐσχάτωτάτα παθεῖν, τὰ χερίστα... Σεν. Ἑλλ. 2. 3, 49· ἂν καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ὀρθόν, ὡς παρατρέψαι Ὁ Ἄριστ., οὐ γὰρ τοῦ ἐσχάτου ἐσχάτωτερον εἶη ἂν τι Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 4, 4, πρβλ. Φρόν. 135 Lob. 3) ἐπὶ προσώπων, ταπεινώτατος, προστωχιάτατος, μηδισμωτάτος, Διοδ. Ἐβλογ. Βατ. σ. 9. Δίων Κ. 42. 5, Ἀλκιφρων 3. 43: — παροιμ., οὐδέ τις οὐδ' ὁ Μυσῶν ἐσχάτος, ἐπὶ τὴν εὐτελεστάτων ἀνθρώπων, Μόγγης ἐν Ποαστρίᾳ 1, πρβλ. Φιλῆμονα ἐν τῷ Σκελετικῷ 3, Μέανδρ. ἐν Ἀδῶλ. 481· τὸ ἐν Πλάτ. Θεαιτ. 209B χωρίον, Μυσῶν τὸν ἐσχάτον, φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸν μάλιστα ἀπομεμαρκαρυσμένον κάτοικον τῆς γῆς. ἴδε Παροιμιῶν. σ. 38 ἐκδ. Gaisf. 4) ἐπὶ χρόνου, τελευταῖος, ἐς τὸ ἐσχ., μέχρι τέλους, Ἡρόδ. 7. 107· Θουκ. 3. 46· ἐσχ. πλοῦς, ναυτιλία, τὸ τέλος αὐτῆς, Πινδ. Π. 10. 45, Ν. 3. 39· ἐσχάτας ὑπερ ῥίζας, ὑπεράνω τῆς τελευταίας ῥίζης τοῦ γένους, Σοφ. Ἀντ. 599· ἐσχ. Ἑλλήνων, Ρωμαίων Πλουτ. Φιλοπ. 1. Βροῦτ. 44: — οὐδ., ἐσχάτον, ὡς Ἐπίρρ., διὰ τελευταίαν φοράν, Σοφ. Ο. 1550· τὸ ἐσχ. Πλάτ. Γοργ. 473C. 5) ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ Ἄριστ., τὰ ἐσχάτα εἶναι τὰ τελευταῖα τῶν κατωτάτων ὑποδιαίρεισων, τὰ ἄτομα, Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 3. 5, πρβλ. Ἄναλυτ. Ἰστ. 2. 13, 5, π. Ζ. Μορ. 1. 3, 20, κ. ἄλλ. οὕτως, τὸ ἐσχ. ἄτομον Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 9, 3, κ. ἄλλ., τὸ ἐσχ. ἀρχὴ τῆς πράξεως π. Ψυχῆς 3. 10, 2, κτλ. 6) ὁ ἐσχ. ὅρος, ἐν τῇ συλλογισμῷ, Ἡθ. Νικ. 7. 10, 13.

ἴ. ἐπὶ τόπου, ὡς αἰέποτε παρ' Ὁμ., ὁ μάλιστα ἀπίγων, ἔξωτος, τελευταῖος, θάλασμος ἐσχ., ὁ τελευταῖος πρὸς τὸ ὄπισθ ὄλα. Ὑθ. Φ. 9· ἐσχάτοι ἐλλων, ἐπὶ τῶν Θρακῶν, οἵτινες ἦσαν οἱ τελευταῖοι ἐν ταῖς τάξεσι τῶν Τρώων. Πλ. Κ. 434, πρβλ. Θ. 225, Α. 8· ἐσχάτοι ἀνδρῶν, ἐπὶ τῶν Αἰθιοπῶν, Ὑθ. Α. 23· οἰκόμενων... ἐσχάτα, λέγουσιν οἱ Φαίαιες, Ζ. 205· ἐσχάτη τὸν οἰκουμένην ἢ Ἰνδικήν Ἡρόδ. 3. 106, πρβλ. Θουκ. 2. 96, καὶ συγχ. παρ' Ἀστ., τὸ ἐσχάτον τῆς ἀγορᾶς Σεν. Ἑλλ. 3. 3, 5, κτλ., ἀλλὰ συγχ. ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τὸ ὄνομα, Ὑπ. 1· ἐσχάτην στῆλην Σοφκλ. Ἠλ. 720· τάξιν ἐσχ., τὸ ἀπίστατον μέρος τοῦ στρατοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Δίαντ. 4: — ἐν τῷ πλῆθειν., ἐσχάτα γαίην Ἡσ. Θ. 731· τὰ ἐσχάτα τοῦ ἀστεως, τοῦ στρατοπέδου Θουκ. 8. 95., 4. 96· καὶ ἀνευ τοῦ ἀστρού, ἐπ' ἐσχάτα χθονὸς Σοφ. Τρ. 655· ἐξ ἐσχάτων ἐς ἐσχάτα ἐπικέσθαι, ἀπὸ ἀκροῦ εἰς ἀκρόν, Ἡρόδ. 7. 100, πρβλ. Σεν. Πόρ. 1. 6· παρ' ἐσχάτα λημνῆς Πλάτ. Φαῖδων 113B, πρβλ. Θουκ. 3. 106. — Κατὰ τὰς διαφόρους ἀποστάσεις πράγματός τινος ἔχει καὶ διαφόρους σημασ., ὡς π. χ. ἐσχάτη πυρὰ, τὸ ἀνώτατον μέρος αὐτῆς, ἡ κορυφὴ τῆς πυρᾶς, Σοφ. Ἠλ. 900· κατώτατος, βαθύτατος, Λατ. imus. αἰδων. ἴ· εἰς ἐσχάτον ἐλθών, ἐπὶ τὰ κατώτατα τοῦ ἄδου. Θεοκρ. 16. 52· ἐσχάτην ἄλα Ἀνθ. Π. 13. 27· ἐσώτατος, Λατ. intimus, σάρκας Σοφ. Τρ. 1053· ἐπὶ ἁβρωπῶν, τελευταῖος, ἐλλανός δ' ἐσχ., ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 731. 2) ἐπὶ βαθμῶν, ἀνώτατος, ὕψιστος, Πινδ. Ο. 1. 182, Ι. 4. 19 (3. 29)· ἐπὶ παθμάτων, κλ., θενώτατος, χερίστως, κἀκίςτος, πόνος, ἀδικία, κίνδυνος Πλάτ. Φαῖδρ. 247B, Πολ. 361A· ὀδύνας αἰ ἐσχ., ὁ αὐτ. ἐν Ἰπρωτ 354B· δῆμιος ἐσχ., ἡ χερίστῃ δημοκρατία, Ἄριστ. Πολιτικ. Α. 14, 11. β) ὡς οὐσιαστ., τὸ ἐσχάτον τὰ ἐσχάτα, ὁ ὕψιστος βαθμός. ἐς τὸ ἐσχ. κακοῦ ἀπικέσθαι Ἡρόδ. 8. 52· τετροσθῆαι ἐς τὸ ἐσχ. κακοῦ ὁ αὐτ. 1. 22· διακαρτερέειν ἐς τὸ ἐσχ. ὁ αὐτ. 7. 107· ἐπ' ἐσχάτα βάλειν Σοφ. Ο. Κ. 217· προβάσ' ἐπ' ἐσχάτον θράσουτα ὁ αὐτ. ἐν Ἀντιφ. 753· ἐπ' ἐσχ. ἐλθεῖν ἀγέλαι Πλάτ. Φαῖδρ. 240D, πρβλ. Πολ. 301D, κτλ. ὁ πάντων... ἐσχάτον ἐστὶ, πάσχειν ὁ αὐτ. ἐν Φαῖδωνι 83C τὰ ἐσχάτα πονεῖν Σεν. Κύρ. 8. 8, 2· πᾶσι τοῖς ἐσχ. ἱεμεύσθαι, exhiemis supplicis, Πλάτ. Πολιτικ. 297E· ἐσχάτ' ἐσχάτων κακὰ, τὰ χερίστα τῶν χερίστων κακῶν, Σοφ. Φιλ. 65, πρβλ. Φιλῆμ. ἐν Ἀδῶλ. 87 (Meineke σ. 423): οὕτως ἐν τῷ Ὑπερθ., τὰ πάντων ἐσχάτωτάτα παθεῖν, τὰ χερίστα... Σεν. Ἑλλ. 2. 3, 49· ἂν καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ὀρθόν, ὡς παρατρέψαι Ὁ Ἄριστ., οὐ γὰρ τοῦ ἐσχάτου ἐσχάτωτερον εἶη ἂν τι Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 4, 4, πρβλ. Φρόν. 135 Lob. 3) ἐπὶ προσώπων, ταπεινώτατος, προστωχιάτατος, μηδισμωτάτος, Διοδ. Ἐβλογ. Βατ. σ. 9. Δίων Κ. 42. 5, Ἀλκιφρων 3. 43: — παροιμ., οὐδέ τις οὐδ' ὁ Μυσῶν ἐσχάτος, ἐπὶ τὴν εὐτελεστάτων ἀνθρώπων, Μόγγης ἐν Ποαστρίᾳ 1, πρβλ. Φιλῆμονα ἐν τῷ Σκελετικῷ 3, Μέανδρ. ἐν Ἀδῶλ. 481· τὸ ἐν Πλάτ. Θεαιτ. 209B χωρίον, Μυσῶν τὸν ἐσχάτον, φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸν μάλιστα ἀπομεμαρκαρυσμένον κάτοικον τῆς γῆς. ἴδε Παροιμιῶν. σ. 38 ἐκδ. Gaisf. 4) ἐπὶ χρόνου, τελευταῖος, ἐς τὸ ἐσχ., μέχρι τέλους, Ἡρόδ. 7. 107· Θουκ. 3. 46· ἐσχ. πλοῦς, ναυτιλία, τὸ τέλος αὐτῆς, Πινδ. Π. 10. 45, Ν. 3. 39· ἐσχάτας ὑπερ ῥίζας, ὑπεράνω τῆς τελευταίας ῥίζης τοῦ γένους, Σοφ. Ἀντ. 599· ἐσχ. Ἑλλήνων, Ρωμαίων Πλουτ. Φιλοπ. 1. Βροῦτ. 44: — οὐδ., ἐσχάτον, ὡς Ἐπίρρ., διὰ τελευταίαν φοράν, Σοφ. Ο. 1550· τὸ ἐσχ. Πλάτ. Γοργ. 473C. 5) ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ Ἄριστ., τὰ ἐσχάτα εἶναι τὰ τελευταῖα τῶν κατωτάτων ὑποδιαίρεισων, τὰ ἄτομα, Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 3. 5, πρβλ. Ἄναλυτ. Ἰστ. 2. 13, 5, π. Ζ. Μορ. 1. 3, 20, κ. ἄλλ. οὕτως, τὸ ἐσχ. ἄτομον Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 9, 3, κ. ἄλλ., τὸ ἐσχ. ἀρχὴ τῆς πράξεως π. Ψυχῆς 3. 10, 2, κτλ. 6) ὁ ἐσχ. ὅρος, ἐν τῇ συλλογισμῷ, Ἡθ. Νικ. 7. 10, 13.

ἴ. ἐπὶ τόπου, ὡς αἰέποτε παρ' Ὁμ., ὁ μάλιστα ἀπίγων, ἔξωτος, τελευταῖος, θάλασμος ἐσχ., ὁ τελευταῖος πρὸς τὸ ὄπισθ ὄλα. Ὑθ. Φ. 9· ἐσχάτοι ἐλλων, ἐπὶ τῶν Θρακῶν, οἵτινες ἦσαν οἱ τελευταῖοι ἐν ταῖς τάξεσι τῶν Τρώων. Πλ. Κ. 434, πρβλ. Θ. 225, Α. 8· ἐσχάτοι ἀνδρῶν, ἐπὶ τῶν Αἰθιοπῶν, Ὑθ. Α. 23· οἰκόμενων... ἐσχάτα, λέγουσιν οἱ Φαίαιες, Ζ. 205· ἐσχάτη τὸν οἰκουμένην ἢ Ἰνδικήν Ἡρόδ. 3. 106, πρβλ. Θουκ. 2. 96, καὶ συγχ. παρ' Ἀστ., τὸ ἐσχάτον τῆς ἀγορᾶς Σεν. Ἑλλ. 3. 3, 5, κτλ., ἀλλὰ συγχ. ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τὸ ὄνομα, Ὑπ. 1· ἐσχάτην στῆλην Σοφκλ. Ἠλ. 720· τάξιν ἐσχ., τὸ ἀπίστατον μέρος τοῦ στρατοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Δίαντ. 4: — ἐν τῷ πλῆθειν., ἐσχάτα γαίην Ἡσ. Θ. 731· τὰ ἐσχάτα τοῦ ἀστεως, τοῦ στρατοπέδου Θουκ. 8. 95., 4. 96· καὶ ἀνευ τοῦ ἀστρού, ἐπ' ἐσχάτα χθονὸς Σοφ. Τρ. 655· ἐξ ἐσχάτων ἐς ἐσχάτα ἐπικέσθαι, ἀπὸ ἀκροῦ εἰς ἀκρόν, Ἡρόδ. 7. 100, πρβλ. Σεν. Πόρ. 1. 6· παρ' ἐσχάτα λημνῆς Πλάτ. Φαῖδων 113B, πρβλ. Θουκ. 3. 106. — Κατὰ τὰς διαφόρους ἀποστάσεις πράγματός τινος ἔχει καὶ διαφόρους σημασ., ὡς π. χ. ἐσχάτη πυρὰ, τὸ ἀνώτατον μέρος αὐτῆς, ἡ κορυφὴ τῆς πυρᾶς, Σοφ. Ἠλ. 900· κατώτατος, βαθύτατος, Λατ. imus. αἰδων. ἴ· εἰς ἐσχάτον ἐλθών, ἐπὶ τὰ κατώτατα τοῦ ἄδου. Θεοκρ. 16. 52· ἐσχάτην ἄλα Ἀνθ. Π. 13. 27· ἐσώτατος, Λατ. intimus, σάρκας Σοφ. Τρ. 1053· ἐπὶ ἁβρωπῶν, τελευταῖος, ἐλλανός δ' ἐσχ., ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 731. 2) ἐπὶ βαθμῶν, ἀνώτατος, ὕψιστος, Πινδ. Ο. 1. 182, Ι. 4. 19 (3. 29)· ἐπὶ παθμάτων, κλ., θενώτατος, χερίστως, κἀκίςτος, πόνος, ἀδικία, κίνδυνος Πλάτ. Φαῖδρ. 247B, Πολ. 361A· ὀδύνας αἰ ἐσχ., ὁ αὐτ. ἐν Ἰπρωτ 354B· δῆμιος ἐσχ., ἡ χερίστῃ δημοκρατία, Ἄριστ. Πολιτικ. Α. 14, 11. β) ὡς οὐσιαστ., τὸ ἐσχάτον τὰ ἐσχάτα, ὁ ὕψιστος βαθμός. ἐς τὸ ἐσχ. κακοῦ ἀπικέσθαι Ἡρόδ. 8. 52· τετροσθῆαι ἐς τὸ ἐσχ. κακοῦ ὁ αὐτ. 1. 22· διακαρτερέειν ἐς τὸ ἐσχ. ὁ αὐτ. 7. 107· ἐπ' ἐσχάτα βάλειν Σοφ. Ο. Κ. 217· προβάσ' ἐπ' ἐσχάτον θράσουτα ὁ αὐτ. ἐν Ἀντιφ. 753· ἐπ' ἐσχ. ἐλθεῖν ἀγέλαι Πλάτ. Φαῖδρ. 240D, πρβλ. Πολ. 301D, κτλ. ὁ πάντων... ἐσχάτον ἐστὶ, πάσχειν ὁ αὐτ. ἐν Φαῖδωνι 83C τὰ ἐσχάτα πονεῖν Σεν. Κύρ. 8. 8, 2· πᾶσι τοῖς ἐσχ. ἱεμεύσθαι, exhiemis supplicis, Πλάτ. Πολιτικ. 297E· ἐσχάτ' ἐσχάτων κακὰ, τὰ χερίστα τῶν χερίστων κακῶν, Σοφ. Φιλ. 65, πρβλ. Φιλῆμ. ἐν Ἀδῶλ. 87 (Meineke σ. 423): οὕτως ἐν τῷ Ὑπερθ., τὰ πάντων ἐσχάτωτάτα παθεῖν, τὰ χερίστα... Σεν. Ἑλλ. 2. 3, 49· ἂν καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ὀρθόν, ὡς παρατρέψαι Ὁ Ἄριστ., οὐ γὰρ τοῦ ἐσχάτου ἐσχάτωτερον εἶη ἂν τι Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 4, 4, πρβλ. Φρόν. 135 Lob. 3) ἐπὶ προσώπων, ταπεινώτατος, προστωχιάτατος, μηδισμωτάτος, Διοδ. Ἐβλογ. Βατ. σ. 9. Δίων Κ. 42. 5, Ἀλκιφρων 3. 43: — παροιμ., οὐδέ τις οὐδ' ὁ Μυσῶν ἐσχάτος, ἐπὶ τὴν εὐτελεστάτων ἀνθρώπων, Μόγγης ἐν Ποαστρίᾳ 1, πρβλ. Φιλῆμονα ἐν τῷ Σκελετικῷ 3, Μέανδρ. ἐν Ἀδῶλ. 481· τὸ ἐν Πλάτ. Θεαιτ. 209B χωρίον, Μυσῶν τὸν ἐσχάτον, φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸν μάλιστα ἀπομεμαρκαρυσμένον κάτοικον τῆς γῆς. ἴδε Παροιμιῶν. σ. 38 ἐκδ. Gaisf. 4) ἐπὶ χρόνου, τελευταῖος, ἐς τὸ ἐσχ., μέχρι τέλους, Ἡρόδ. 7. 107· Θουκ. 3. 46· ἐσχ. πλοῦς, ναυτιλία, τὸ τέλος αὐτῆς, Πινδ. Π. 10. 45, Ν. 3. 39· ἐσχάτας ὑπερ ῥίζας, ὑπεράνω τῆς τελευταίας ῥίζης τοῦ γένους, Σοφ. Ἀντ. 599· ἐσχ. Ἑλλήνων, Ρωμαίων Πλουτ. Φιλοπ. 1. Βροῦτ. 44: — οὐδ., ἐσχάτον, ὡς Ἐπίρρ., διὰ τελευταίαν φοράν, Σοφ. Ο. 1550· τὸ ἐσχ. Πλάτ. Γοργ. 473C. 5) ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ Ἄριστ., τὰ ἐσχάτα εἶναι τὰ τελευταῖα τῶν κατωτάτων ὑποδιαίρεισων, τὰ ἄτομα, Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 3. 5, πρβλ. Ἄναλυτ. Ἰστ. 2. 13, 5, π. Ζ. Μορ. 1. 3, 20, κ. ἄλλ. οὕτως, τὸ ἐσχ. ἄτομον Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 9, 3, κ. ἄλλ., τὸ ἐσχ. ἀρχὴ τῆς πράξεως π. Ψυχῆς 3. 10, 2, κτλ. 6) ὁ ἐσχ. ὅρος, ἐν τῇ συλλογισμῷ, Ἡθ. Νικ. 7. 10, 13.

ματισμένως εἰρησθαὶ Σολ. εἰς Ἄριστοφ. Πλ. 23, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 818B, κλ.

ἔχον, ἐσόμενον, ἴδε ἔχω.

ἔχων, παρατ. τοῦ *σγάω, = σγάω. ἔω, παλαιότερος τύπος τοῦ ἔωω. πρβλ. εἰς καὶ ἔωω: — Συγκριτικ., ἐσωτέρω τῆς Ἑλλάδος Ἡρόδ. 8. 66: Ὑπερθετ., ὡς ἐσώτατος τῆς μισχάλης Ἰππ. 783C. πρβλ. 278. 18.

ἔωθεν (ἐσώθεν μόνον ἐν Ἰππ. π. Ἀρθρ. 811H, 812A), σπανία; ἔωθε, Ἑρ. Ἡρακλ. 42 (ἐν Αἰσχύλ. Χο. 800 ἔωω ἐκ διορθώσεως): — Ἐπίρρ., ἔωθεν, ἀπὸ μέσων. Ἰππ. 7. 36., 8. 37, καὶ Ἄστ.

2) ἐντός, μέσα. ὁ αὐτ. 1. 181., 2. 36, Αἰσχύλ. Ἄγ. 991: — μετὰ γεν., ἔσωθεν ἄνθρωπον Ἑρ. Κύκλ. 516· πρβλ. ἔωω.

ἔσωπή, ἡ (ὡψ) ὄψις, Ὑππ. Ἄλ. 4. 358.

ἔσώτατος, ἢ, ὄν, Ὑπερθ. τοῦ ἔωω, ἐσωτερικώτατος, Λατιν. intimus, ἀντιθ. τοῦ ἐξώτατος. Φιλων 2. 147, Ἰσοκρ. κλ.: — ἐσώτερος, α. ὄν, Πρίξ. Ἀποστ. γς', 24: — ἴδε ἐν λ. ἔωω.

ἐσωτερικός, ἢ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὰ ἔωω: τὰ ἔργα τοῦ Ἀριστοτέλους διηροῦντο εἰς ἐσωτερικὰ καὶ εἰς κοινὰ καὶ ἐξωτερικὰ (πρβλ. ἐξωτερικός), Κημ. Ἄλ. 68: καὶ ὁ Λουκ. ἐν Βίβλ. Πράξαι 26 παραστὰ τὸν Ἀριστοτέλην εἶπε παρυσάζοντα διττὴν ὄψιν (μὲμνησοσ τὸν μὲν ἐσωτερικὸν τὸν δὲ ἐξωτερικὸν καλεῖν): — ἀλλὰ τὴν λέξιν δὲν μεταχειρίζεται αὐτὸς ὁ Ἄριστ., καὶ πιθανῶς ἐπινοῦνται διὼς ἀντιστοιχίῃ πρὸς τὸ ἐξωτερικός (δὲ ἴδε) ὅπερ αὐτὸς μεταχειρίζεται.

ἐσωτέριον ἢ ἐσωφόριον, τὸ, ἐσωτερικὸν ἔνδυμα, κοινῶς ἠμεσοφόριον, Λατ. interula, ἀντερί. (Τουρκ.), Σαλμάς Tertull. Pall. σ. 409.

ἐσωτέρω, συγχρ. τοῦ ἔωω, δ ἴδε.

ἔτάξω, ἐξετάξω, δοκιμάξω, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ συνθέτῳ τύπῳ ἐξετάξω (ἀνθ' οὐ κείται ὡς διάφ. γραφ. ἐν Ἡρόδ. 3. 62): ἀλλ' ἐτάξεις (μόνον πρὸς ἐτυμολογικοὺς σκοποὺς) Πλάτ. Κρατ. 410D· ἐτάξουσε Πῶλο; παρὰ Στοβ. 105. 47· ὑποτ. ἀορ. ἐτάσσης Ἄνθ. Π. 7. 17. 12. 135. — Παθ., ἔταξ. (Σοφ. Σολ. 5', 7, κ. ἄλλ.). (ἴδε ἐν λ. ἐτάξω).

ἔται· ἐταῖροι, συνήθει, πολιτῆς, δημόται, φίλοι, ἱπικούρου Ἴσυχ., ἴδε ἐταῖρος.

ἐταίρα, Ἰων. -ρη, ἢ ἴδε ἐταῖρος II.

ἐταιρεία, ἡ (συνῆθεις γραφόμενον ἐταιρεία ἐν Ἀντιγράφοις, Σοφ. Αἰ. 682, Ἑρ. Ὑπ. 1072, 1079, Θουκ. 3. 82, Ἰσοκρ. 56D, Δημ., κλ., πρβλ. ἀνῶρεα), Ἰων. -ητη, (ἐταῖρος). Συνοτροφία, σύλλογος, σύνδεσμος, ἀδελφότης, τῶν ἡλικιωτέων Ἡρόδ. 5. 71· ἐτὶ ποιεῖσθαι, συνάγειν Ἰσοκρ. 38A, Πλάτ. Πολ. 365D· μαρτύρων συνεστώσα ἐταιρεία Δημ. 560. 5· αἱ βόες νέμονται καθ' ἐταιρείας, κατ' ἀγέλας, Ἄριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 9. 4.

2) ἐν Ἀθηναῖς πολιτικὸς σύλλογος πρὸς φαριστικoὺς σκοποὺς, Θουκ. 3. 82, Λυσ. 125. 16, Ἰσοκρ. 56D, Πλάτ. Πολ. 365D· ἐταιρείται ἐπ' ἀρχὰς ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 173D· οὕτως ἐν Καρχηδόνι, τὰ σουσῖτια τῶν ἐτ., παραβαλλόμενα πρὸς τὰ ἐν Σπάρτῃ φιδίτια, Ἄριστ. Πολιτικ. 2. 11, 3, πρβλ. 5. 6, 6., 5. 11. 5.

II. καθόλου, φιλικὴ σχέσις, φιλία, Σιμωνίδης 119, Σοφ. καὶ Ἑρ. ἔτω' ἄνω· ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἔχθρα, Δημ. 851. 18. III. = ἐταίρησις, Ἄνδοξ. 13. 27, Διόδ. 2. 18: ὁ Ἀναξίλας ἐν Νεοστιβί. 2, συνδυάζει τὰς σημασίας, οὐ καὶ II.

ἐταίρει-ἀρχῆς, ὄν, ὁ ἀρχηγὸς ἐταιρείας ἢ πολιτικῆς πατριάς, Κ. Περφ. Ἐκθ. Βασ. Τάξεων σ. 70D. — καὶ ἐταίρειάρχος, Παχυμ. Μαν. Πηλ. σ. 216C, κλ.

ἐταίρειος, α. ὄν, Ἰων. -ητός, ἢ, ὄν, ἀνήκων εἰς ἐταίρους, Ζεύς ἐτ., προστάτης τῆς φιλίας, Ἡρόδ. 1. 44, Διφίλος ἐν Βαλαειρω' 1· φόνος ἐτ., ὁ φόλος συντροπῶν, Ἄνθ. Π. 9. 519.

II. ἐρωτικός, πλήρης ἀγάπης, ἐτ. φιλότης Ὁμ. Ἰων. εἰς Ἑρμ. 58, πρβλ. Ἄνθ. Π. 9. 415.

ἐταίρεῦσαι, Παθ., πορεύσασθαι, Διόδ. 12. 21, κλ.

ἐταίρειω, ἐπὶ παιδὸς ἄρρενος ἢ θήλειος, χρησιμεῖν πρὸς ἀσελῆ σκοποὺς ἐπὶ μισθῷ, μισθαρῶ ἐπὶ τῷ σώματι ἔχων ἐραστὴν, Δισχίν. κατὰ Τιμάρχ. 5. 2, κ. ἄλλ., Φοινικίδης ἐν Ἀδῶλ. 1. 2· τινὶ, μέ τινα, Ἄνδοξ. 13. 28, κ. ἄλλ., φιλία ἐταίρουσα, φευδῆς, ἐπίπλαστος ἢ πορνικὴ φιλία, Πλουτ. 2. 62D· πρβλ. πορνεύω, καὶ περὶ τῆς διαφορᾶς μεταξὺ αὐτῶν ἴδε Ἄνδοξ. 8. 16.

II. Μέσ., = ἐταίρειομαι, Θεόπομπ. παρ' Ἀθην. 260E. — Κατὰ τὸν Ὁμηῶν Μάγγασρον (σ. 375 κέξ.) = ἐταίρω δέ... τὸ τοῦ; ἄνδρας πάσχειν τὰ τῶν ἐταίρων· ἐταίρει μὲν οὐν καὶ πορνεύεται ὁ πασχητῶν, ἀλλ' ἔταίρει μὲν ὑπὸ